



Tožba Majke božje.

V gozdeku stoji kapelica,
Majke božje celica
v gozdeku sameva.

Pa je rekla Majka božja:
»Tu samuje moja celica,
celica ta tiha,
kakor dom meniha,
tiha, zapuščena.
Včasih le prihaja,
ko že solncece zahaja,
Mana, vdova osamljena,
tožit svoje bolečine. —
Vzdih, pa vesela spet odhaja,
kot naravi mladi,
kadar solnce sine,
se smejo ji lica.«

Tožbo Majke božje
slišale so ptičke,
gnezdca so splele
krog kapelice,
pesmice so pele
krog tihotne celice.

Bogumil Gorenjko.

